

Móra Ferenc:
A JANIKA KÚTJA

Homokhalom az udvar közepén,
Kis gömbölyű gödör a tetején,
Könnyű gyerekláb puha sarka fúrta:
Mindössze ennyi a Janika kútja.

Az ágast venyigéből mérte ki,
Géme piros cirokból van neki,
A cérnaláncon makkvödör remeg –
De ezt egyszer se merítette meg.

Mert elhívták a mestert messzire:
Kiköltözött az Isten kertjibe,
Hintós kocsin, virágos volt az útja –
S most elhagyatva omladoz a kútja.

Vigyázva járjon, aki erre jár,
A kútra rá ne röppenj, kis madár.
S ti szélfiúk, pajkossággal tele,
Ti is kímélve bánjatok vele!

Mert nem gazdátlan ám még ez a kút –
Mikor legszebben fénylik a tejút,
Titkos neszekben gazdag éjjelen,
Tudom, hogy itt Janika megjelen.

Nem egymaga suhan a földre le,
Egy fészekalja angyal jó vele
S ő ujját fölemelve mondja: csitt,
Segítsetek csak nékem egy kicsit!

Anyó mosásba fog ma hajnalon,
A nagy teknő már itt van a padon,
Gyertek, a kutamból hordjuk teli,
Szegény szülém majd megörül neki!

És szorgoskodnak az angyalkacsók,
A vödör cuppog, mint az anyacsók.
És ahogy a fővénybe megmerül,
Álmában anyó arca földerül.

S mikor hajnalban a teknőhöz áll,
Vizében a homokra rátalál
S megérti, ahogy boldog lelke súgja:
Sosem szárad ki a Janika kútja!